

какъ ме измами този разбойникъ... (Закрива лице).

Масларски

Дафинке... Най-после, нѣма нищо... докторътъ е добъръ... Евгения го обича...

Г - ж а Масларска (скача)

Мълчи! Мълчи! (Съ свити юмруци) Ти си виновенъ! Ти! Ти! Ти! (Масларски отстѣпва назадъ гърбомъ. Масларска изведнѣжъ се спира замислена като на себе си.) Азъ ще замина [за Варна, чувашъ ли? Тазъ работа азъ нѣма да я оставя тѣй, не, не, не! (Тръгва да излѣзе и се обръща) При владиката ще отида, при [министритѣ ще отида, при Господа ще отида, тѣй нѣма да го оставя!

Масларски (следъ нея)

Дафинке...

Г - ж а Масларска (отъ вжтрешната стая)

Не, не, не, заминавамъ. (Масларски гледа следъ нея обърканъ и замисленъ).

Кокичковъ (съ въздишка)

Ахъ! Отиде ми фабриката!

Завеса